

pööslul ebf raha abi andmisest maimu lõõ tarvis oħwrid on õjamääaltarisse toonud, jelle waesta taham alati tānulik olla, aga nende waesta, kes rohkem on palka wõinud kui hääd teinud, ei ole waaja tānulik olla, waid fest saab füllalt, kui neude hääd ja rahulised naabrid oleme — —”.

„Jäta järele üls lord,” hūudis peremees issa veel viba-fest. „Oled mu tütar! füll juba ses ajsas koolitanud, fest ta on mulle lõif needsamad mõtted juba ette arutanud, nii et mul tarvis ei ole neid teist lord suulda. Operaja herra teab seda paremisse, ja mis tema ütleb see on õige. Aga sinule, Anu, ütlen ma, et lõigest fest ajsast midagi ei jaa. Jäta nii, sugused tühjad soðjamõtted järele kõrmale, mina kesk elades luba ei anna.”

„Seda ma ei wõi mitte teha”, waestas Anu täpsuse aga kindla häälega. „Ma olen Mardise Jumala sūma ees oma sōna annud, et ma tema naeseks taham jaada. Seda oma sōna ei tohi ma murda, fest mu sūda ei luba seda mitte.”

„Mis pagana jutt se on!” lärvatas isa juure hääles ja veel suurema vihaga. „Sa pead seda tegema, see on minu tahtmine, kas suuled seda!”

„Ei, isa, seda ma ei wõi eladesgi teha”, kostis Anu jälle kindlaste.

„Kui siia, nurjatu laps, seda ei wõi teha,” hūudis issa hirmusas vihatujus, „siis kasi minu filmi eest ja mu majast wälja! Kui ja minu sōna ei kuule, siis ei tahab ma ta sind enam oma lapsesku tunnistada!”

„Oh armas isa”, hūudis Anu ehmatusega ja paludes, „ära lüfta mind selle pärast mitte enesest ära, et ma omale olen oma südame järele mehe wõinud ja temale sōna annud, mis mind mu sūda ja armastus sundis tegema. Ma ei tahaju muud olla kui oma tulevajoole mehele truu abikaas ja suule illa hää ja armastam laps, kes ial sind oma südamest ja armastusest ei tahab wälja lüfata. Jumal ise on selle armastuse mu peigmehe waesta mu hingi sisse pannud, selle pärast ei wõi ma teda mitte maha jätta. Ma palun sind lõigest südamest, mõtle selle pääle! Sa oled ju ise fa noor olnud, oled ju ise fa mu õndsaalle emale soðja läinud, ja ei ole sind seegi

feelanud. Ära feela siis ta mind mitte õnne leidmast, anna meile oma õnnistus ja ära oja mind mitte majast wälja!” Nende sõnade juures joostis Anu oma isa ligi ja tabitis paludes tema jalga ümbert linni mõttu, aga isa lüttas teda enesest eemasse, läks taba fambri ja lõi põredi! üks oma taga linni. Mõlemad noored inimesed jäiwad üksi eite lambri. —

Anu hakkas väga haledaste nutma ja langes pilgraid välades toolti pääle. „Nii on siis see kartus tõestat läinud”, hūudis ta rääklimata lõrwalt ja õhades. „Ta on mind tõestat enesest ära lüfanud. Seda ma ei oleks ialgj arwanud, ebf lüll ma teadsin, et ta õlilise meeltega on ja sagedadte millestigi ei hooli, mis mitte tema mõttega ühte ei lünni. Oh ma waene, mis pean ma nüüd tegema!” Ta lattis filmad mõlemate kätega linni.

Mart oli lõrwalt lõrwal seisnud. Ta astus nüüd Anu ligi ja ütles: „Ära pane, armas, fassis Anu, mitte vahels, et ma ilma tahtmatu sulle nii suurt pahandust olen teinud. Ma lõrdan, et meie nõu sin üsna tühine on. Tead ju lüll, et ma jõuva mehe poeg ei ole. Ma ehl ei jõua sulle lõif seda fätte tasuda, mis sa minu pärast kaotad, kui ja minnle naejaks tuled. Sel viisil tulen ma waesta tahtmist sinu õnne teeles taististusels ette. Arva järele, kas see ebf parem ei ole, kui sa mind foguni maha jätad ja mind püüad ära unustada?”

Anu töötis pää elamalt üles ja waatas põlewa pilguga oma peigmehe otsa, siis ütles ta: „Kust see nõu sulle lõrraga meelee tuleb. Jah, nõnda olete teie meesterahwas sagedadte: nii pea fui taistlus teel on, siis heidate lootuse ära. Kas me selle pärast oleme Jumala ees teine teisele sōna annud, et seda enesest taistustust lõikes sohe murrame?”

„Ei ialgj mitte!” hūudis nüüd Mart lõigest südamest waesta. „Mitte selle pärast ei räägi ma nii, et ma sind ta-hässin maha jätta, waid ma ebf ei jõua sulle lõif seda hääd fätte tasuda, nagu sa seda oled ära teeninud. Aga nüüd on hää nõu fassis. Siisa on ju sind majast wälja ajanud. Mis peab fest ajsast saama?”

Anu jäi selle pääle mõeldes fartes wait.

„Armas Anu”, ütles nüüd jälle Mart. „Issa filmad ois-